

FIKRA BU YA!

YİNE DE ÂMİN DEYİN...

Tek oğlu bulunan varlıklı bir çiftçi yaşlanıp yatağa düşer ve oğluna vasiyetini söyler:

-Yatağın altında, içi altın dolu iki tane kese var. Bunlardan biri senin, diğerini de memleketin en büyük eşkıyasını bulup ona vereceksin. Sebebini sorma, vasiyetim böyledir!

Yaşlı adam bir kaç gün sonra ölür. Oğlu, memleketin en büyük eşkıyasını bulmak için ülkeyi dolaşmaya başlar. Fakat nereye gitse, hangi eşkıyayı sorsa, ondan daha da namlısı, kanlısı, belalısı olduğunu öğrenir ve bu şekilde aylarca dolaşır.

Nihayet, ülkenin yol vermez dağlarla çevrili bir kösesinde öyle bir eşkıyanın adını işitmiş ki Allah böylelerinin şerrinden saklasın, köylüler korkularından ismini bile fısıldayarak söylemiş. Hükmettiği dağların yamaçları onun öldürdüğü insanların cesetleriyle doluymuş.

Bizim delikanlı "yedi dağın Eşkiası"nın namını dinleyince "bundan daha canavarı olamaz" deyip, eşkıyanın yaşadığı en büyük dağa doğru yola çıkmış.

Kışın ortasında dağa vardığında eşkıyanın adamları "Tek başına bu dağda ne gezersin bre ahmak?" delikanlıyı esir almışlar.

Delikanlı "ağanıza bir hediye getirdim" deyince onu yedi dağın eşkıyasının karşısına çıkarmışlar.

Eşkiası hakikaten dedikleri kadar varmış. Delikanlı cesaretini toplayıp babasının vasiyetini anlatmış ve koynundan kesenin birini çıkarıp yedi dağın eşkıyasına uzatmış:

"Ağam, bunu size vermezsem babam mezarında rahat yatmaz, lütfen kabul edin."

O namlı eşkıyanın yüzünde babacan bir ifade belirmiş:

"Sevdim seni. Safsın, temizsin, dünyadan haberin yok. Benim namım bu dağları sarmıştır, lakin memlekette benden büyük bir eşkıya daha bulunur. Biz eşkıya da olsak, hak etmediğimiz mala el sürmeyiz. Sen şimdi geldiğin yoldan dön, şehre var. Gidip kadı efendiyi bul. Memleketin en büyük eşkıyası odur. Selamımı söyle, bu keseyi ona ver!."

Sonra adamlarına emretmiş:

"Bu yiğidi, başına bir iş gelmeden düze indirin, şehir yolunda bırakın!"

Delikanlı şehre inmiş kadı efendinin konağına varmış, başından geçenleri anlatmış:

-İşte böyle kadı efendi. Bu keseyi hak eden sizmişsiniz, ben de eğer kabul ederseniz size takdime geldim.

Kadı efendi yerinden fırlamış:

"Vay ahlaksız eşkıya! Hakkımızda neler demiş. Be hey Allah'tan korkmaz kul, sen ne yüzle bana haram para teklif edersin? Şimdi yatrayım mı seni kırbaç altına?"

"Efendim ben de anlatılanlara uydum, ne yapacağımı bilmez haldeyim. Bana acıyın."

Kadı efendi, gözünü uzaklara dikip biraz düşünmüş, sonra kara kaplıyı açıp sakalını sıvazlamış:

-İmdi... Bir din ve devlet temsilcisinin böyle açıktan para kabul etmesi hem kanun-u âliye, hem de Allah rızasına münasip olmayıp, alan da veren de bu âlemde ve mahşerde suçlu durumuna düşer. Lakiin, eğer aramızda bir ticari akit tanzim eder ve sen bana bu bir kese altını bir alışveriş neticesinde takdim eyler isen, ben dahi bunu senden bir hizmet karşılığı alırsam, şer'an caiz olup başkaca bir işlem yapılması gerekmez. Yani, kısacası, ben bu altınlar karşılığı sana bir şey satacağım.

-Ne satacaksınız kadı hazretleri?

Kadı efendi, elini uzatıp pencerenin dışını göstermiş:

-Bak bu dışarıdaki bahçe ve civarındaki cümle arazi bana aittir. Şimdi bak bakalım, ne görüyorsun bu arazinin üzerinde?

-Kar, her yeri bembeyaz kar kaplamış.

-Pek güzeeel.. İşte ben bu arazideki karları sana satacağım, sen de bir kese altın karşılığı aldığını beyan eden bir belge imzalayacaksın, böylece alışveriş tamam olacak.

Altınlardan bir an önce kurtulmak isteyen genç çocuk, 'efendim aklınızla yaşayın' deyip teklifi kabul etmiş, imzalar atılmış. Altın kesesini kadı efendiye teslim eden çocuk, huzur içinde oradan ayrılmış. Memlekete gitmeden önce bir handa geceleyip hem karnını doyurmayı hem de biraz dinlenmeyi düşünmüş.

Handa horul horul uyurken, sabaha karşı kadının emrindeki zaptiyeler kapıyı yumruklamışlar.

-Kalk hele, kadı efendi seni görmek ister, davası varmış.

Genç çocuk, 'ne davası ola ki?' dese de yaka paça kadının huzuruna çıkarmışlar.

Bir de bakmış ki, kadı efendi hiddet içinde. Daha, 'selamın aleyküm' diyemeden kadı efendi bağırılmış:

-Be hey utanmaz, arlanmaz, eşkıya kılıklı işgalci. Bre biz seninle dün akşam arazimdeki karları satın aldığına dair mukavele imzalamadık mı?

-İmzaladık kadı efendi, ben de karşılığını size takdim ettim.

-Sus!..Bak bakayım dışarıya, ne var arazimin üzerinde?

-Ne olacak, kar var. Tıpkı dünkü gibi.

-Mel'un, hala konuşuyor! Dün sen bu karları benden satın almadın mı? O halde senin karların ne hakla benim arazimi işgal ederler? Şimdi bu işgal, kanun dairesine ve de hak rızasına uygun mudur? Derhal kaldır o karları benim arazimden, yoksa vallahi acımam, seni işgalcilikten hapse attırırım!

-Aman efendim, dönümler dolusu karı ben nasıl kaldırayım?

-Onu, arazimi işgal etmeden önce düşünseydin!

Delikanlı yine yalvarmış:

-Efendim, ocağınıza düştüm, yok mudur bu işin de kitaba uygun bir hal yolu?

Kadı, kara kaplıyı tekrar açmış, bir müddet mırıldanarak okuduktan sonra:

-Vardır!.. İmdi. Arazi sahibi ve davacı olan ben ile, davalı sıfatı ile sen arasında, arazimi işgal bedeli karşılığında, benim de rızam ile bir kese altın karşılığı işbu karları burada tutmaya iznim olduğunu belirtir bir mukavele imzalarsak, bu husus kanun ve nizamaya uygun bir şekilde hale kavuşur. Yani, sen bana öbür kese altını da işgaliye bedeli olarak vereceksin.

Bizim genç çocuk öbür kese altını da vermiş, gereken evrakları imzalamış, konaktan çıkıp temiz havaya kavuştuğunda, dağlara bakıp bağırmış:

-Hey gidi yedi dağın efesi, Sen haklıymışsın. Daha büyük eşkıyalar da varmış. Senin açık açık yaptığın eşkıyalık, bunların kanunla yaptığı eşkıyalığın yanında nedir ki!...

Allah,

İşi kitabına uyduran vicdansız namussuzlardan,

Adalet binasını ele geçirmiş Kravatlı çetelerden,

Vatansever görünen hainlerden,

Müslüman görünen kafirlerden,

hepimizi korusun.....

VESELAMMM...